

vereniging
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon.goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr.58 gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no.468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl.voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TH Den Haag t.684541
Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t.634101

W E E K B L A D

2^e jaargang nr. 23

nadruk verboden

25 januari 1980

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Zoals U bekend zal zijn, zijn wij sprekers van deze Orde niet alwetend of onfeilbaar, zodat het raadzaam is, zelf over al wat behandeld wordt na te denken. Wat er behandeld zal worden is vandaag een vraag die u dient te beantwoorden, daar ons onderwerp voor heden uit de zaal dient te komen. Wat is uw keuze?

x MODERNE GENEESWIJZEN , TOCH MEER ZIEKEN

Wanneer de geneeswijzen moderner worden, worden zij tevens meer specialistisch. Hoe meer specialisten er komen, hoe meer vakidioten er ontstaan. En hoe meer vakidioten zich bezig gaan houden met een ziektebeeld, hoe groter de kans is, dat iemand behandeld wordt aan neus, keel of oren voor de gevolgen van platvoeten of omgekeerd.

Mogelijk verwondert het u, dat ik dit onderwerp allereerst zo benader. Maar laat ons vooral eerlijk zijn. Men heeft steeds meer nieuwe geneesmiddelen uitgevonden. Therapien worden daardoor steeds eenvoudiger. Aan de andere kant blijkt hierdoor ook, en dat mag men niet vergeten, dat de weerstand van de mens voor bepaalde kwalen steeds meer afneemt.

Om het anders te stellen: hij die minder vatbaar is voor vele ziekten moet wel vele ziektekiemen kunnen verwerken. En wanneer die er niet meer zijn, zal in feite de genezing sneller, maar de vatbaarheid ook groter worden.

Penicilline b.v. kan een zegen zijn wanneer wij te maken hebben met acute gevaarlijke kwalen zoals b.v. een longontsteking, zeker wanneer de crisis nadert. Wij kunnen door dit middel het gevaar hiervan sterk beperken.

Maar op het ogenblik dat een ieder die een zere keel heeft, niest of schor is denkt, dat hij er met een dosis van het wondermiddel meteen vanaf kan komen heeft mogelijk gelijk wat het directe effect betreft, maar bereikt een geheel ander uiteindelijke resultaat:

Hij zal door deze behandeling practisch alle bacterien, goede en kwade, in zijn lichaam doden. Wat betekent, dat hij kwetsbaarder wordt voor een volgende infectie, daar zijn lichaam steeds minder antistoffen zal maken.

Niet alleen dat wanneer besmetting optreedt de kans op een ziekte groter wordt, maar wat bovendien het gevaar in zich bergt, dat bij een ziekte sneller complicaties op zullen treden.

En dit is maar een enkel voorbeeld van de zeer goed werkende geneesmiddelen, die vreemde neveneffecten hebben.

Wij hebben bovendien te maken met emensen, die leven in een wereld, waarin enorme spanningen bestaan. En er bestaat een wisselwerking tussen de psyche en het fysiek. Wanneer iemand onder een grote spanning leeft en werkt, is zijn zenuwstelsel hierdoor gestoord of overbelast. Maar dit zenuwstelsel kan dan weer resulteren in een groot aantal meer lichamelijke kwalen.

Wanneer je nu de kwaal van het lichaam behandelt en niet gelijktijdig de kwaal van de psyche kunt behandelen, dan verdring je wel de ziekte effecten, maar alleen om die na korte tijd door dezelfde of andere opgevolgde zien.

Ook dit is iets, waaraan men in deze dagen nogal eens voorbij pleegt te gaan. Ik weet, dat de moderne geneeswijze met haar vele moderne uitvindingen langzaam maar zeker tot een soort industrie is geworden. Ik hoop, dat niemand mij deze opmerking kwalijk neemt.

Het is een industrie die bovendien bijzonder attent is op het behouden van haar eigen bijzondere voorrechten, om niet te zeggen haar monopolies.

Dit houdt in, dat behandelwijzen die goede resultaten zouden kunnen geven heel vaak terzijde worden geschoven, omdat zij eenvoudig niet passen binnen het door de industrie erkende reeksje van specialismen.

Ik zal de laatste zijn om te beweren, dat je met b.v. acu punctuur alles kunt genezen. Maar je kunt wel degelijk daarmee zeer veel doen om de genezing te versnellen en zelfs grotere mogelijkheden tot genezing met deze werkwijze scheppen.

Wanneer dit het geval is, moet je het ook gebruiken en mag je niet, omdat je onbewust dit als een aantasting van eigen status, alles doen om dit door te prikken als een vorm van nutteloze kwakzalverij.

Geestelijke genezing kan niet alles genezen en wanneer men al iets hiermede kan genezen verloopt in ernstige gevallen het genezingsproces veelal dermate traag, dat je toch wel degelijk toezicht en eventueel een ingrijpen nodig zult hebben van iemand die geschoold is om alle symptomen, kwalen en gevaren te herkennen.

Maar dat betekent nog niet, dat die geestelijke geneeswijze nutteloos is. Zij geeft n.l. ook bepaalde psychische invloeden en kan wel degelijk ook het lichaam gunstig beïnvloeden. De ideale oplossing zou hier dus een samenwerking zijn tussen de medicus en de paragnost.

Wanneer men dit verwerpt doet men ook dit weer vanuit een soort angst. Nogmaals, ik hoop dat eventueel aanwezige geneeskundigen mij mijn opmerkingen, die ernstig zijn gemeend, zullen vergeven.

Men is eenvoudig bang voor therapieën, die niet passen binnen het reeds bestaande geheel. Er zijn zelfs artsen die menen, dat een osteopaat in feite geen praktijk zou mogen uitoefenen. Osteopathie behoort er zo stellen zij, eenvoudig niet bij. Het manipuleren is iets, waar wij vanaf moeten. Je kunt die gevallen zonder meer operatief in orde maken en wij hebben alle mogelijkheden daarvoor. Waarbij zij dan maar liever vele mislukkingen vergeten en bovendien over het hoofd plegen te zien dat een operatie niet alleen voordelen, maar wel degelijk ook heel wat nadelen biedt.

Let wel. Ik wijs niet alle operatieve ingrepen zonder meer af. Ik ben b.v. voor de patienten in kwestie blij, dat openhart operaties steeds meer mogelijk worden, ook in uw land. Voor degenen, die alleen door zeer bijzondere operaties genezen kunnen worden is het bestaan van de mogelijkheid daartoe wel degelijk een zegen.

Aan de andere kant valt dan wel op dat de mensen, die zich met dergelijke technieken bezig houden, dit als een bron van groot prestige beschouwen, zodat de hartoperaties bij hen dan steeds weer voorkeur genieten boven andere, kleinere maatregelen, die minder gevaarlijk en waarschijnlijk even afdoende zouden zijn.

Wanneer u zegt dat er steeds meer moderne geneeswijzen komen en dat er toch steeds meer zieken komen, hebt u wel degelijk gelijk. Want er is een verschuiven van nadruk.

Er is een medische zorg in eerste lijn: de medische zorg van de huisarts en eventuele andere door hem geleide therapeuten. Wanneer huisartsen en hun niet medicus - ca zijnde helpers zouden kunnen reageren bij een eerste kenbaar worden van kwalen, zou een groot deel van de dure, maar prestige brengende specialismen bijna overbodig worden.

Dan zou het aantal operatieve gevallen b.v. terug kunnen worden gebracht tot een derde van het nu gebruikelijke en zou het aantal gehospitaliseerde patienten met meer dan 60 % terug gedrongen kunnen worden.

Maar zo is de zaak nu eenmaal niet geregeld. Een arts heeft vele moderne middelen, maar hij heeft niet meer de tijd, om die in eerste instantie bewust, overlegt en op de meest juiste wijze toe te passen, daar hij eenvoudig geen tijd genoeg meer heeft voor zijn patienten.

Daar ligt het eerste en grootste euvel. Men lost dit op door een verwijzing naar een specialist. Indien dit al onvermijdelijk is, zo zou men in de eerste plaats moeten verwijzen naar iemand, die een parate en alomvattende kennis van het menselijke lichaam heeft. Maar veelal heeft men reeds enkele symptomen geobserveerd en verwijst de patient dan naar de specialist, waarbij die symptomen waarschijnlijk thuis behoren.

Daarom is dat uw lachlust opwekkende geval, dat ik aan het begin van mijn rede stelde, niet eens zo heel dwaas. Men zegt b.v. : de patient heeft tranende ogen en heeft veel hoofdpijnen. Dat zal dan wel een zaakje voor een neus keel en oor specialist zijn. En toch kunnen die symptomen ook optreden, wanneer men gezegend is met overbelaste platvoeten.

De specialist zoekt echter de oorzaak binnen zijn eigen vakgebied en let dus niet op deze andere oorzaak. Met als gevolg vele proefbehandelingen, omdat de werkelijke oorzaak duister blijft, mogelijk met alle gevolgen van een verkeerde behandeling daar bij.

Ik hoop dat ik reeds duidelijk heb gemaakt, dat deze ontwikkeling mij niet bijzonder verwondert. Ik wil verder stellen, dat mede door de moderne cultuur vooral in het westen vele mensen voor zichzelf dokter gaan spelen.

O, dat zijn gemeenlijk geen arbeiders, want die laten zich maar al te graag door een arts voor enkele dagen arbeidsongeschikt schrijven. Maar het zijn vooral kleine zelfstandigen, mensen, die met vakantie willen of andere bezigheden hebben, waarbij zij een ziektzijn niet kunnen gebruiken. Juist dezen grijpen dan naar pillen.

Het zal zonder meer duidelijk zijn dat dergelijke middelen, waarover men spreekt, zoals de beroemde aspirine, bij kleine kwaaltjes wel goed werk doen. Zij kunnen pijnen verdoven.

Maar de meeste mensen beseffen niet dat, wanneer je dagen achtereen dit middel gebruikt en bovendien een van de norm afwijkend dieet hebt zoals in vacaties nogal eens voorkomt, de kans op maag en darmklachten veel groter wordt.

Een ander voorbeeld zijn de vele gangbare middeltjes tegen griep e.d. Zolang het een kwestie is van grotere doses vitamine c plus de grondbestanddelen van de aspirine kan dat nog wel wat helpen. Maar heel vaak worden andere producten bijgemengd die, zeker bij een langduriger gebruik, schadelijk kunnen zijn. De mensen weten dat niet of, wanneer zij het al weten, achten zij dergelijke beperkingen gemeenlijk te overdreven.

Kijk naar het resultaat: er ontstaan kwalen, waarvan de oorzaak moeilijk te konstateren is - mede doordat de patient niet bereid is of niet denkt aan het vermelden van de kuur, die hij zich persoonlijk had aangemeten.

Het gevolg is vaak, dat de arts geen rekening kan houden met een overbelasting van het organisme door een overmatig gebruiken van bepaalde algemeen verkrijgbare geneesmiddelen en dus een therapie gebruikt die goed zou zijn voor een zonder dergelijke invloeden tot stand gekomen kwaal, maar schadelijk kan zijn in het geval dat een overmaat aan medicijnen reeds werd gebruikt.

Eerst laat en vaak zelfs zeer laat, komt men er dan toe te beseffen dat als oorzaak van de kwaal mede een misbruik van bepaalde geneesmiddelen een rol zou kunnen spelen.

In verband met uw onderwerp denk ik ook nog aan de leefwijze van de mensen. Want ook met de meest moderne geneesmiddelen kun je geen blijvende vervanging scheppen voor frisse lucht. En in welke stad kun je die nog voldoende vinden?

Met moderne geneeswijzen en geneesmiddelen, ook met de modernste technieken kun je geen vervanging geven voor het gebrek aan beweging of voor het voortdurend aannemen van een verkeerde lichaamshouding - waaruit ook nogal wat kwalen voort kunnen komen.

De gehele maatschappij neigt tot een gedrag, dat steeds ongezonder wordt. Gelijktijdig worden de gevolgen hiervan opgevangen door een geneeskundig apparaat, dat niet bepaald flexibel is, dat sterk wordt bepaald door prestigieuze overwegingen en productiedenken van medische industrien terwijl ook de arts er vaak de voorkeur aan zal geven, zoveel mogelijk patienten in te schrijven, zodat meer en meer vertrouwd wordt op de mogelijkheid te verwijzen naar specialisten. Dit plus het menselijk gedrag veroorzaken in toenemende mate een niet tijdig erkennen van de oorzaak van bepaalde kwalen.

Dit alles dan bovendien nog in een periode, waarin de intermenselijke contacten steeds minder goed worden, zodat de mens psychisch onder zeer grote spanningen komt te staan en maar zelden de mogelijkheid vindt, die geheel en juist af te reageren.

Is dit voldoende?

Het gebruiken van alternatieve geneeswijzen zal dan ook niet veel verschil uitmaken zolang de levenshouding zo blijft.

De **alternatieve** geneeswijzen hebben voor de patient nog iets van het wonder in zich. De arts was eens de medicijnman, een wonderdoener, die wist, waarover hij sprak - ook al was dat vaak niet waar. Nu is hij meer en meer in de ogen van zijn patienten de biologische monteur die eventuele gebreken moet verhelpen, nieuwe kleppen in moet zetten, aderen door moet spuiten en andere technische ingrepen voor zijn rekening neemt.

Het is duidelijk, dat het wonder op zich bij de mens een andere benadering tot stand kan brengen. Bij alternatieve geneeswijzen zal daarom in vele, maar niet in alle, gevallen de band tussen genezer en patient intenser zijn.

Dit betekent, dat de raadgevingen van de genezer ook eerder geheel worden begrepen en geheel worden opgevolgd. Verder blijkt, dat vele alternatieve geneeswijzen in staat zijn op korte termijn beperkte, maar voor de patient belangrijke resultaten te bereiken.

Ook wanneer dit niet bijdraagt tot een werkelijke genezing en alleen resulteert in een zich beter gevoelen van de patient, gaat hiervan een grote suggestieve werking uit.

Ten laatste: in zeer vele gevallen altans blijkt de alternatieve geneeswijze ook nog bij te dragen tot een zich psychisch ontladen van de patient: men vindt meer gehoor voor zijn klachten en wordt niet vaak snel met een jaja, ik weet het al, met een recept weggezonden of naar de specialist doorgestuurd. Ook dit is een belangrijke factor.

Juist daarom heb ik ook gesteld dat men al die alternatieve geneeswijzen, zelfs wanneer zij geen 100% zekerheid van genezing kunnen bieden en vaak minder dan 50%, toch in het geneeskundig proces moeten worden opgenomen - al is het maar om de oude medicijnman-waardigheid weer in de geneeskunde in te voeren en daarmee een ook psychisch tot genezing konditioneren van de patient eerder te bereiken.

Daarnaast zou dit er toe bijdragen dat het vak-idiotisme - vergeef mij - dat bij vele geneesheren en specialisten van het oude stempel zo langzaam aan ontstaan is, te doorbreken en zo een meer algemene benadering van de patient, ook reeds bij de huisarts, mogelijk te maken. Is dit voldoende? geen kommentaar meer? Dan graag het volgende onderwerp.

De betekenis van Jezus in het Aquariustijdperk

Indien u zoudt stellen de invloed van de Christus, zo zou ik antwoorden, dat deze zeer groot is. Jezus echter is in deze dagen meer en meer een legende geworden.

Jezus is bijna 1500 jaren lang vermoord door zijn volgelingen. Wat van Hem is overgebleven is in feite een theologisch werkstuk met vele bijzonder knappe montages, aanpassingen en uitleggingen.

Jezus is geworden tot een soort esoterisch wezen, dat ons helpt om onze eigen wensen en gedragingen op aarde te zien als datgene, wat God van ons wenst.

In een aquariustijdperk is er geen behoefte aan het onderscheid tussen mensen volgens Gods wil of aan uitverkiezing. In het aquariustijdperk is er juist een bijna anarchische wederkerigheid, die men dan vaak als een vorm van broederschap omschrijft.

De Christus, datgene, wat in en door Jezus leeft, is de manifestatie van de oerkracht zelf. Je zoudt kunnen zeggen dat zij de personificatie vormt van de goddelijke liefde, wanneer je de gebruikelijk termen hier zoudt willen toepassen.

Deze liefde voor de medemens is in de aquariustijd meer dan ooit nodig en mogelijk. Want de mens moet leren met de medemens te leven. Je moet niet op een afstand waarnemen, maar beleven met de ander.

Je moet niet berekenen, wat God misschien het beste vindt, maar je moet kijken wat je naaste nodig heeft. En in deze zin is Jezus van zeer groot belang - als Christus dus - ook voor aquarius.

Maar u moet het goed begrijpen: niet door hetgeen hij is als legende bij de christenen of als een willekeurige leraar, zoals anderen Hem zien. Of als een profeet en heilige, zoals b.v. de islam hem beziet.

Men heeft hem nodig als een van de dragers van een hogere kracht, die zich steeds weer op aarde manifesteert. Noem Hem voor mijn part de uitdrukking van onbehagen in het gemeenschappelijke bewustzijn. Hij is de overbrugger van allerhande grenzen, die mensen hebben getrokken tussen ragen, standen en volkeren. En dat is nodig in de tijd die komt.

Dat je met Jezus verder kunt komen ook volgens de leringen die hij heeft gegeven, staat voor mij wel vast. Maar dan moet je die leringen ook letterlijk nemen, zoals zij er staan en niet beschouwen als vage aanduiding

van mystieke gelijkenissen, waaraan je zelf een verdere uitleg moet geven.

Jezus heeft een leer gebracht, die al ouder was op aarde. Iets, wat aan velen kennelijk is ontgaan. Wanneer ik u een ogenblik herinner aan de atonleer, waarin eveneens de Godheid tot een ieder spreekt en voor een ieder toegankelijk is en daardoor ondanks alles een soort gelijkwaardigheid tot standbrengt, zo vindt u in deze leer veel terug van de kenmerkende punten van het christendom.

Wanneer u nog verder terug gaat kunt u oude leermeesters vinden in een nog niet geheel ontwikkelde China zowel als in het na de ondergang van de gobi tot een nieuwe cultuur zich ontwikkelende Indie. Ook deze leermeesters spreken steeds weer van de innerlijke weg, die de mens moet volgen, van onthechting en van medeleven, dat noodzakelijk is. Naastenliefde zou je dit ook kunnen noemen.

En wanneer wij zien naar de nieuwe leringen van wereldmeester en leraar en hetgeen zij tot nu toe op deze aarde gegeven hebben, zo treffen wij diezelfde elementen ook hierin weer aan.

De mensheid kan alleen werkelijk rijp worden, waarlijk mens worden, wanneer zij leert, zichzelf als een geheel te beschouwen waarin men mede verantwoordelijk is voor een ieder, met wie men contact heeft, waarin men ook het recht bezit zonder meer op een ieder een beroep te doen, wanneer men werkelijk in nood verkeert.

Een geheel dus, een geheel dat moet leren gedachten uit te wisselen, dat een emotionele eenheid moet weten te vormen en waarin niet polarisatie maar unificatie het werkelijke doel is. En dan niet staatkundig, economisch of politiek, maar mentaal en psychisch.

Wanneer u dus deze vraag stelt kan ik alleen maar zeggen: de Jezus die gepredikt wordt is een beeld. De Jezus die geleefd heeft echter was deel van een kosmische kracht. Deze kosmische kracht is er nog, want zij werkt en spreekt door alle tijden heen, ook in deze dagen. Juist in de Aquariusperiode zal deze mystieke erkenning - want daar komt uit uiteindelijk op neer - steeds sterker op gaan treden daar de mensheid haar onvolwassenheid achter zich moet laten en daarom vanuit haar egoïsme moet komen tot een bewust verbondenzijn met anderen.

Is dit voldoende?

x Mag ik hieruit konkluderen: Jezus is nog steeds christusdrager en als zodanig zal hij invloed hebben gedurende het aquariustijdperk.

- Als u het zo formuleert kan ik ja zeggen. Maar wij moeten dan toch voorzichtig zijn omdat er heel wat mensen zijn, die Zijn Wederkomst reeds hebben aangekondigd.

En ik geloof niet, dat Jezus op aarde inkarneren zal. Wel, dat er in de komende tijd weer meer christusdragers op aarde zullen leven. Hiertussen maak ik een groot verschil.

Daarom heb ik ook bewust in mijn behandeling van dit punt getracht een scheiding te maken tussen Jezus en De Christus. Het is duidelijk, dat hij die eens een is geweest met de Christus verbonden blijft met het geheel door die goddelijke liefde. In deze zin hebt u gelijk.

Jezus is ook verbonden met deze tijd. Want Jezus is verbonden met de mensheid tot het einde der tijden, omdat hij de Christus in zich heeft aanvaard en hiardoor verbonden is en blijft met de hoogste krachten en de nederigste uitingen van het totale scheppingsproces.

Volgende?

x Kunt u in dit verband iets zeggen over Alice Bailey, die de terugkeer van de christ's in de vorm van Maitreya heeft voorspeld?

- Wanneer wij Maitreya zeggen spreken we over een naam die overigens zoals u weet, voornamelijk uit de theosofie en het theosofisch occultisme stamt.

Maitreya is de naam die men geeft aan hem, die komen zal. Er zijn meesters en leraren en er zijn gezondenen. Indien een van hen in het openbaar begint te werken, zal men deze mogelijk Maitreya willen noemen.

Zoals men Jezus heeft willen benoemen tot de Messias, die het rijk de joden groter en machtiger zou maken dan ten tijden van Salomo.

Zo goed als Jezus in die verwachtingen de mensen heeft moeten beschamen zo zal degene die men Maitreya noemt de mensen beschamen in hun verwachting dat hij hen door wonderen zal brengen tot datgene, wat zijzelf misschien ook zouden kunnen bereiken, maar waarvoor zij de offers niet wensen te brengen.

Ik geloof dus niet, dat je kunt zeggen dat hetgeen Bily zegt geheel onwaar is. Aan de andere kant kun je ook niet stellen, dat de verwachtingen die men daaruit meent temgen distelleren geheel op feiten berusten. Is dit voldoende?

x Wanneer u zegt "Jezus is de Christus" verstaat u daar dan een persoon of een geest onder?

- Wanneer ik zeg Jezus draagt de christus, dan bedoel ik met die Christus letterlijk, zoals ik reeds aanduidde, een eigenschap van God, een kwaliteit van de totale schepping en alle daarachter stekende krachten dus, die zich binnen een persoon kan manifesteren.

Maar het is dan geen geest, maar een algemene kracht. Laat mij het zeer eenvoudig maken. Wanneer U een giroboekje bij u hebt, bent u daardoor nog niet de giro. Maar dit boekje geeft u wel de beschikking over de mogelijkheden, die binnen het girale verkeer kunnen bestaan.

Wanneer ik de Christus draag in mij, ben ik daarmee nog niet zelf de Christus. Maar ik ben zozeer met hem verbonden, dat ik alle mogelijkheden die geborgen zijn in dit facet van de totaliteit middels mijn eigen wezen kan manifesteren - zover dit mogelijk is op het niveau waarop ik leef dan.

Daarom maak ik een uitdrukkelijk verschil tussen Jezus en de Christus. Misschien is dit wat verkeerd, omdat Christos uiteindelijk een omschrijving van Jezus is geweest gedurende een lange tijd. Maar ik weet niet welk ander woord ik daarvoor in de plaats zou moeten stellen. Daarom gebruik ik dit woord zoals ik doe: een aanduiding van een deel van het goddelijke. Terwijl Jezus voor mij - vergeef mij - de aanduiding van het menselijke is.

Men heeft natuurlijk van Jezus Gods zoon gemaakt, de god die op aarde leeft. En daarbij heeft men teruggesproken naar oude tradities, waarbij b.v. Faraos op aarde levende goden en zonen van de zon waren en dergelijke zaken.

De werkelijkheid was en is, dat Jezus een mens was en dat de nadruk ook ligt op zijn menszijn tot het ogenblik, waarop Hij in zich de Christus, de liefdekracht, aanvaardt en vanaf dat ogenblik is de mens Jezus het artuig geworden van de kracht, die in en door hem werkt.

Deze benadering lijkt mij zowel juister als verstandiger dan een Jezus zonder meer tot God verheffen en zo ontdoen van alle menselijkheid. Want voor mij is er maar één God: de kracht waaruit alles voortkomt.

Elke gestalte die een deel van deze kracht aanneemt kan niet in zichzelf en geheel god zijn, daar een eigenschap nooit werkelijk de totaliteit kan vertegenwoordigen. Voldoende?

x Zou je kunnen zeggen, dat de boeda ook een christusdrager was?

- Ongetwijfeld. Er zijn zelf heel wat boeddhas, waarvan men dit terecht kan zeggen. Ik neem echter aan, dat u de laatste bedoelt, Siddhartha ook bekend als Sakya muni, licht der wereld e.d.

Wanneer een mens zover komt, dat hij zijn menszijn ondergeschikt kan maken aan het hogere dat hij in en rond zich beseft, wordt hij

bijna automatisch de drager van deze goddelijke kwaliteit.

En wanneer in zijn streven het medeleven met de mens zeer belangrijk is kan het haast niet anders, dan dat in hem die goddelijke kwaliteit resideert die wij als Christus plegen aan te duiden.

Voldoende? Geen vragen meer? Men vertelt, dat alle goede dingen uit drieën bestaan - ofschoon dit niet altijd waar is, dus nog een derde onderwerp a.u.b.

Verschijningen en halicunaties

Ik zou het dan zo willen zeggen: vele verschijningen zijn halicunaties. Want wat is een halicunatie? Het is een voorstelling, die in ons ontstaat zonder dat daarvoor zintuigelijk enige oorzaak is.

En heel veel van de verschijningen die gezien heten te zijn zijn maar door enkelingen werkelijk gezien. Laat ons dit niet vergeten. Geen wij de vele verschijningen van Maria b.v. na, waarvoor geen feitelijke verklaring te vinden is, dan blijkt, dat de maagd alleen maar werkelijk is gezien door een enkeling, zoals in Lourdes, waar de maagd zelf alleen werd gezien door Bernadette Soubirou(?).

Zij zag Maria en dan nog bovendien als een soort tot levengekomen plaatje, want de verschijning gelijkt zeer sterk op een voorstelling van de H. Maagd, zoals die in een naburige kerk reeds aanwezig was. Toch heeft zij kennelijk iets beleefd.

Elders spelen kinderen en in hun spel zien zij iets. Zij maken er de H. Maagd van en onmiddellijk is een nieuwe bedevaartsplaats geboren. Maar heeft iemand daar werkelijk iets met de ogen gezien? Ik betwijfel het ten zeerste.

De betrokkenen hebben kennelijk iets beleefd. Dit beleefde wordt door hen innerlijk en dus niet door waarnemingen van buitenaf, in een beeld omgezet. En daarmee is datgene, wat zij zeggen waar te nemen een halicunatie, niet een verschijning.

Toch zijn er enkele voorbeelden van verschijningen waarbij een groot aantal mensen te zelfder tijd en zonder dat van een bijzonder suggestieve beïnvloeding sprake kon zijn ook allen het zelfde waarnamen.

Wanneer dergelijke verschijnselen in enkele gevallen, zoals het kruis aan de hemel in Zwitserland rond 15 jaren geleden, fotografeerbaar blijken te zijn, heeft men met iets te maken wat werkelijk is.

Toch verwaast het na enige tijd, lost zich op, alsof het nooit bestaan zou hebben. Indien geen natuurlijke verklaring van het fenomeen mogelijk is kunnen wij hier dan terecht spreken over een verschijning.

Een verschijning zou ik willen omschrijven als een niet verklaarbaar verschijnsel, dat materieel konstateerbaar is ongeacht de mentaliteit of kwaliteit van degenen die het waarnemen.

Een halicunatie is altijd een waanbeeld. Een beeld, dat zeker tot stand kan komen door invloeden die van buitenaf komen. Wanneer wij eens denken aan alle visioenen die mensen hebben gezien, wordt wel duidelijk dat wij altans in vele gevallen te maken hebben met een invloed van buitenaf, ofschoon men het resultaat daarvan zonder meer een halicunatie mag noemen.

Want het is een proces, dat zich in de mens afspeelt, niet iets wat zo een onafhankelijk bestaan buiten die mens bezit. Alle voorstellingen, alles, wat gezien, gevoeld en beleefd wordt is dus niet reeel in de eigen wereld en is ook buiten die mens nergens konstateerbaar.

Wat, voor alle duidelijkheid, niet betekent dat een halicunatie altijd en alleen maar het product van een soort zelfbedrog is.

Er kunnen verschillende oorzaken zijn, waardoor dezen ontstaan. Wanneer je te maken hebt met b.v. spoken en een helderziende neemt deze waar, dan moeten wij spreken over een halicunatie. Want hier is sprake van een beeld, dat in een mens tot stand komt.

Op het ogenblik echter dat allen, zonder uitzondering, iets waarnemen - meestal dan wel wat vager - zo moeten wij spreken van een verschijning, omdat er een stoffelijk konstateerbaar iets aanwezig is.

Mogelijk vindt u dit een wat zonderlinge benadering. Maar er zijn nu eenmaal van die dingen, waar een mens niet over na pleegt te denken. Wanneer je toevallig eens iets hoort over alles, wat er kan gebeuren wanneer de hersenpan gelicht wordt, zo zult u ook horen dat mensen, wanneer bepaalde centra in de hersenen, bepaalde cellen, geprikkeld worden een tweede beeld zien, dat als het ware door de normaal gekonstateerde werkelijkheid zich aan het slachtoffer op dringt. Dit zijn herinneringsbeelden, die onder omstandigheden zo levendig kunnen worden dat alle besef van de werkelijkheid geheel wegeeft.

Ik meen, dat men ook een dergelijke beleving als een halicunatie kan omschrijven, ook al is de oorzaak bekend en stoffelijk. Wij kunnen in dit geval immers nagaan, wat er ongeveer gebeurt: er is een stimulus in de hersenen waardoor een in de hersenen reeds aanwezig herinneringsbeeld dermate sterk op de voorgrond treedt, dat het wordt vertaald als komende van een zintuigelijke ervaring.

Maar het is en blijft alleen maar het gevolg van de mogelijk zelfs omopzettelijke prikkeling van een hersencel.

Wanneer één entiteit u wil benaderen, is het voor hem of haar erg moeilijk om buiten u een voor een ieder konstateerbare gedaante op te bouwen. Een verschijning is dus wel een zeer moeilijke en grote prestatie.

Maar met betrekkelijk weinig kracht en moeite is het soms mogelijk om bepaalde cellen in het hersenweefsel te activeren. Daardoor zou dan een beeld kunnen ontstaan, dat in oorzaak niet veel verschilt van hetgeen bij de hersenoperatie voorkwam.

Wanneer een dergelijk beeld, dat uit de herinnering voortkomt, dan bovendien wordt gekoppeld aan een telepathisch ontvangen boodschap, dan is aan alle voorwaarden voldaan, die men aan z.g. verschijningen pleegt te stellen.

Denk eens aan Jeanne d'Arc, die stemmen hoort, die haar zeggen wat te doen en waarheen zij moet gaan. Maar er is niemand anders die die stemmen heeft gehoord. Zoals er niemand is, die het zingen van engelen hoort, ofschoon men soms in haarnabijheid is, wanneer zij meent dit te konstate- ren.

Indien je uitgaat van de enkele gegevens, die zijn vastgelegd bij het onderzoek, dat aan haar berechting vooraf ging - kort voor zij z.g. verbrand werd - zo blijkt, dat dit engelenkoor gregoriaans zingt. M.a.w. lijkt het er op, dat deze "engelenzang" bestaat uit een herbeleven van het zingen van monniken.

De stemmen blijken veel te gelijken op die van mensen die zij kende en volgens haar eigen verklaring spreken zij haar taal - dus het patois, het dialect, waarin zij zich normalerwijs uitdrukte.

Dit alles doet op zijn minst erg wonderlijk aan, wanneer men wil stellen, dat dit alles berustte op een buiten haar bestaande werkelijkheid - dus een echte verschijning. Ik meen te mogen konkluderen dat het eerder een reeks van halicunaties betreft. Waarbij zij opgemerkt, dat dit wel degelijk b.v. vanuit de geest geïnduceerde halicunaties geweest kunnen zijn.

En indien U ooit meent, dat Jezus bij u binnenkomt en tot u zegt Goedemorgen en hoe gaat het u, dan kunt u er wel verzekerd van zijn

dat u mer een halicunatie te maken hebt, want Jezus spreekt geen nederlands en zeker geen dialect.

Indien U meent dat God tot u spreekt en u vertelt, dat dit een zeer ernstige tijd is - met de stem van van Agt - dan halicuneert U. Wat nog niet zonder meer betekent, dat ook de oorzaak hiervan zonder meer terzijde gelegd kan worden.

Halicunaties kunnen, zo weten wij, voortkomen uit storingen van het menselijke gestel. Zij kunnen ook voortkomen uit zeer sterke psychische spanningen, die men ondergaat. Maar zij kunnen ook van buitenaf worden opgewekt. Indien de oorzaak buiten u een geestelijke oorzaak is heeft al wat u beleeft wel degelijk zin en kan het van grote betekenis zijn. Maar daarom is het nog niet een verschijning.

Wanneer wij denken aan de vele "verschijningen" die vooral door vrouwen en kinderen in de loop der tijden gezien zijn - een van de punten, waarop de vrouw kennelijk zelfs zonder emancipatie een streepje voor heeft bij de man - dan wordt ons duidelijk, dat het steeds weer gaat om zeer emotionele of, om de medische term te gebruiken, hysterische persoonlijkheden gaat.

Bij nader onderzoek kun je steeds weer ontdekken, dat de persoon in kwestie een sterke drijfveer en gemeenlijk ook emotie onderging die werd omgezet in een halicunatie. Zeker, misschien is er ook een invloed van buitenaf bij geweest. Maar dat kun je pas zien, wanneer er aan de hand van de verschijning effecten ontstaan, die concreet konstaterbaar zijn en buiten alle redelijke verwachting liggen.

Misschien heb ik daarmee reeds genoeg gezegd. Indien niet, zo zegt U het maar.

x Ik heb wel eens gelezen, dat uittredingen ook beschouwd kunnen worden als halicunaties.

- Inderdaad. Een uittreding is in wezen een halicunatie omdat wij te maken hebben met een reeks van belevingen, die materieel niet bestaan, vaak niet eens kunnen bestaan en bovendien bij nader onderzoek van de beschrijvingen die men geeft opgebouwd blijken te zijn uit herinnerings-elementen - die dus reeds in de persoon aanwezig waren.

Anders gezegd: datgene, wat u zich herinnert van een uittreding is altijd weer gebaseerd op associatieve processen, waarbij uw voorstellingen en ervaringen in de materie te samen het beeld opbouwen van b.v. hetgeen volgens u de wereld van de geest is.

Toch be t u mogelijk in een geestelijke wereld geweest. Maar u had geen vertalingsmogelijkheid van al, wat daar werd beleefd en waargenomen dan middels deze associaties.

Je kunt vanuit de geest bepaalde sequenties van woorden, die in de mens reeds bestaan, sterk stimuleren. Men zal zich dan na zijn terugkeer in eigen lichaam die woorden en in die sequentie herinneren. Maar ook dan is er in feite geen sprake van de woorden van een ander, die u zich herinnert. Het zijn nog steeds woorden en mogelijkheden, die in U berusten. Eerst wanneer het een kwestie wordt van werken met klanken is het mogelijk voor een geest, in u klank na klank woorden op te bouwen die nog niet in uw eigen beseef aanwezig zijn.

De doorsnee mens beschikt echter over een veel grotere woordenschat dan hij beseeft en kent ook vaak meer vreemde woorden en soms zelfs vreemde talen dan hij van zich zou kunnen geloven.

Al wat je gehoord hebt, ligt in de onbewuste delen van de herinnering vast en is onder omstandigheden bruikbaar. Je zou dus onder de invloed van een entiteit b.v. latijn kunnen spreken terwijl u die taal niet beheerst, mits de zin is opgebouwd uit klanken, die u reeds eerder gehoord hebt.

Je bent dit al lang vergeten en hebt trouwens nooit geweten, wat die

klanken betekenden. Dank zij de juiste inhoud van de herinnering kan dan een dergelijke boodschap in een taal, die je nooit bewust beheerste, in je dermate verankerd worden, dat je deze later naar buiten kunt brengen en dan vaak zelfs zonder dat je in staat bent, de werkelijke inhoud van die mededeling te beseffen.

Dat zijn dus processen, waarbij het geheel zich in de mens afspeelt en ongeacht de oorzaak ervan dus volgens mij als halicunatie omschreven dient te worden.

x Zou je dan kunnen zeggen, dat altans een deel van de uittredingen zich geheel in de mens zelf afspelen zonder dat ook maar iets buiten zijn lichaam is getreden?

- Soms beschuwt men dergelijke innerlijk belevingen verkeerdelijk wel als uittredingen. Maar zoals het woord al aangeeft, is slechts werkelijk sprake van een uittreding wanneer het betreffende bewustwordingsproces of de waarneming zich buiten de grenzen van het menselijke lichaam afspelen.

Waarbij ik nogmaals herhaal, dat ook de omschrijvende termen van iemand die dit door heeft gemaakt, zullen stammen uit gegevens die binnen de persoonlijkheid reeds aanwezig waren.

Een uittreding kan plaats vinden op uw eigen wereld. Dan kunnen waarnemingen worden gedaan, die later juist blijken, ofschoon het zeker is, dat men lichamelijk geen mogelijkheid bezat, aan de nodige gegevens te komen.

Er zijn helderzienden en mediums genoeg die hebben aangetoond, dat het waarnemen op afstand door middel van de geest op aarde wel degelijk mogelijk is. Het zou onjuist zijn dan te stellen, dat dit alleen op aarde en niet elders, bv in een geestelijke wereld, mogelijk zal zijn.

Wat het feit niet wegneemt, dat alle termen, waarmee zowel de omschrijving van een waarneming op eigen wereld als hetgeen men mededeelt omtrent een geestelijke wereld, reeds in eigen hersenbesef aanwezig moest zijn, omdat zonder dit de omschrijving onmogelijk zou zijn.

Uittredingen in geestelijke werelden kunnen dus wel degelijk belevingen zijn, die buiten de eigen persoonlijkheid plaats vinden. Ook hier echter is omschrijving alleen mogelijk op grond van vergelijkingsmogelijkheden die in het ik berusten en woorden, die men reeds kent. Waar geen evergelijking of associatie mogelijkheid in de mens bestaat, is een omschrijven van het beleefde onmogelijk geworden. Wel blijft iets daarvan dan als een emotie in het ego een tijdlang bestaan.
(antwoord ontgaan van herhalingen) Voldoende?

Vrienden, ik zou natuurlijk nog een vierde of meer onderwerpen kunnen nemen. Mij dunkt echter, dat het beter is hier mijn bijdrage te gaan afsluiten.

Ik wil dit echter niet doen, zonder nogmaals duidelijk te maken waarom ik de dingen stel, zoals ik deed. Het zal u opgevallen zijn, dat ik grote verschillen maak tussen b.v. Jezus en de Christus, dat ik de begrippen halicunatie en verschijning als geheel verschillende zaken benaderde, al zijn dergelijke zaken in de ogen van vele mensen praktisch gelijk.

U, mensen, leeft op de grens van een nieuwe wetenschap. U leeft in een wereld, waarin men verder dan normaal ook zal leren doordringen in de geheimen van de psyche.

Wanneer u dan nog steeds geneigd bent, begrippen samen te trekken of te verwarren, zal uw eigen innerlijk beleven door alles wat u over de nieuwste ontdekkingen hoort, mogelijk zeer troebel worden. Zelfs uw mogelijkheid om innerlijk in uw geloof nog waarheid te vinden, zal dan steeds voor u afnemen.

Eerst wanneer je in staat bent, de dingen te scheiden en te zien voor

wat zij zijn en te begrijpen, hoezeer je zelf ondanks alles mede werktuig bent, of het nu een begrip voor de christus betreft of het vertalen van uittredingsbelevingen in een halicunatie zul je ook onder de nieuwe omstandigheden raad weten met je innerlijke wereld.

Want de wereld van de geest zal dan wel dichterbij de mensen komen te liggen, maar het is nog lang niet zo, dat de mens mentaal redelijk die werelden kan benaderen en beschrijven.

De mogelijkheid bestaat nog niet om de mogelijkheden, kwaliteiten en eigenschappen van geestelijke werelden en de eigenschappen van een geest zonder meer als mens te konstateren en in begrijpelijke beelden of termen vast te leggen.

Wanneer dit niet mogelijk is, moeten wij trachten zoveel te scherper te denken en juistere te redeneren. Het is duidelijk, dat bijna elke mens zijn tekort aan weten compenseert door geloof.

Geloof, mijn vrienden, is niet een wezen, een instelling of een leerstelling. Geloof is een zekerheid die je in jezelf bewaart als een kostbaar iets, omdat zij zin geeft aan de onvolledigheid van alles wat je zelf tot stand kunt brengen en buiten jezelf in de wereld ervaart.

Dat wil niet zeggen, dat geloof op zich onjuist behoort te zijn. Wel betekent het, dat de formulering van uw geloof menselijk is en als zodanig even beperkt als de menselijke rede dit is t.a.v. de totaliteit van de kosmos.

Indien ik u dit bij heb kunnen brengen, hoe dan ook, wordt het u misschien eerder mogelijk hetgeen u in uw draagt als geloof, als innerlijk beleven of geestelijk ervaren een juistere plaats te geven in uw bestaan.

Het is gemakkelijk genoeg te beweren "God zendt mij". Ik heb hier een collega naast mij die nu opmerkt "alleen doet hij er vaak niet voldoende port op, want een mens komt naar men zegt al belast met strafport op aarde - dat heet dan erfzonde".

Deze opmerking, die ik u niet wilde onthouden, even terzijde stellend wijs ik er op, dat wij wel moeten beseffen, dat wij de totaliteit niet kunnen omvatten.

Wij moeten beseffen, dat wij zelfs vaak bang zijn voor aspecten van de werkelijkheid en proberen die te onderdrukken of weg te verklaren. Zoals wij heel wat problemen in ons kennen, die wij eerst aan anderen en onszelf eerlijk toe zullen geven, wanneer wij er in geslaagd zijn dezen meester te worden.

Ons geloof maakt het ons mogelijk, dergelijke compensaties tot stand te brengen. Maar wij hebben te maken met een levende werkelijkheid, geestelijk en materieel. En wij zullen die werkelijkheid geestelijk en materieel zolang wij op aarde zijn ook moeten doorleven.

Wij zullen dan daaruit het beste moeten puren wat volgens ons wezen en ons besef mogelijk is. Dat kan niet, wanneer wij steeds weer zaken en begrippen verwarren en steeds weer ook feiten doen ondergaan in de vaagheid van een emotionele aanvaarding, die op de keper beschouwd ook voor onszelf niet eens geheel houdbaar is.

Daarom de Christus als iets, wat anders en meer omvattend is dan Jezus. Daarom de verschijning, die heel iets anders is dan een halicunatie, ofschoon beiden vanuit het zelfde vlak tot stand kunnen worden gebracht en beiden gelijke of vergelijkbare mogelijkheden schijnen te bezitten.

Trouwens, zelfs een mens kan een verschijning in de door mij besproken zin veroorzaken wanneer hij zijn dubbel uitzendt met voldoende energie en concentratie.

Begrijp dergelijke dingen zo goed mogelijk. Leer scheidingen maken opdat u gaat beseffen, wat in u het innerlijk weten is, wat in u geloof - dus emotionele verklaring is en wat in u beleving is.

Ga dan nog niets verder en besef, dat de beleving in uzelf, hoezeer ook werkelijk en voor u uiteindelijk zelfs door de feiten bewezen, voor anderen die deze beleving niet hebben gehad, niets anders kan zijn dan een hallucinatie, daar de termen, waarin u alles naar voren brengt Uw termen zijn en niet die van hetgeen u hebt waargenomen.

Zo kunt u de werkelijkheid gemakkelijker benaderen en beter de krachten gebruiken, die zich ook in u manifesteren en zult u juist tegenover anderen reageren, wanneer er in u misschien iets bijzonders gebeurt.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Voor ik begin te informeren welke onderwerpen u nog hebt, even het volgende: Sommigen onder u waren toch wel een beetje hatelijk toen zij dachten, dat ik er daarnet naast stond omdat ik toch niets anders te doen had. Om hen gerust te stellen: zo nu en dan werk ik ook nog bij de veiligheidsdienst. Mijn taak is dan bewaken. Maar ja, ik praat dan t ch graag meeEn dan is het mogelijk dat men soms een van mijn opmerkingen door een rede heen laat slippen.

Maar nu gaan wij zien, wat u nog op uw lever hebt.

x

De Islam in relatie tot het Christendom

Laat mij het zo stellen: deze lijkt nog het meeste op een broeder-twist. De islam op zich, zoals u weet jonger dan het christendom, heeft een groot respect voor het christendom.

Jezus wordt ook door de volgelingen van Mohammed wel degelijk beschouwd als een groot profeet en alles, wat Jezus heeft gezegd wordt dan ook als waar beschouwd.

Men kent zelfs in de islam de uitdrukking "de volkeren van het boek". En daaronder vallen dan ook de joden. Je zoudt het misschien zo niet meteen zeggen. Er staat echter letterlijk geschreven, dat men respect moet hebben voor de verkondigers van alle geloof, gebaseerd op het boek - de bijbel - daar zij broeders zijn. Kortom, zij behoren er bij.

Het christendom en de islam zouden dus eigenlijk heel goed moeten kunnen samenwerken. Helaas is het christendom er van overtuigd, dat de islam niet veel anders is dan een vorm van heidendom. En gezien de wijze, waarop christenen maar al te vaak meenden te mogen optreden zien vele moslims het christendom vaak meer als een soort geloof dat door heidenen gebruikt wordt in een poging tot zelfrechtvaardiging.

Nu wij de feitelijke verwantschap hebben gesteld wordt het tijd ons te realiseren, dat er al evenveel sekten zijn in de islam als in het christendom.

Wanneer wij naar de sekten zien, dan blijkt ons al snel, dat in beide geloofsvormen er nogal wat mensen zijn, die toch wel heel erg chauvinistisch denken - zo van "wij hebben de enige waarheid en de anderen moeten heel blij zijn, dat wij die nog met hen willen delen ook". Maar wanneer je zo begint dan moet de ander je al niet meer.

Het christendom als zodanig heeft zich bovendien ontwikkeld tot een godsdienst die mede de rechtvaardiging is geworden van een zeer grote

economische en politieke machtstructuur. De godsdienst heeft trouwens nog meer vreemde aspecten. Wist u b.v., dat de vroomste en meest behoudende christenen te vinden zijn onder de millionairs?

Je zoudt haast zeggen dat je, naarmate je verder van de christelijke armoede komt af te staan, vromer wordt. En dat is natuurlijk toch wel een wat zonderlinge zaak.

Bij de islam is het daarentegen zo, dat in feite de arme meestal de betere is. Niet, omdat hij arm is, maar omdat degene, die alleen leeft uit en voor het geloof nu eenmaal dichter bij de heiligheid staat dan een ander. Dit spiegelt zich in de opvattingen.

Wanneer u een bedelaar iets geeft, zo denkt u, een christelijk werk van naastenliefde te doen, maar verwacht toch wel dank. Wanneer een bedelaar in een islamitisch land van u een almoes aanneemt, is hij u niet dankbaar. In tegendeel, u dient hem dankbaar te zijn, want hij stelt u immers in staat een goedwerk te doen en zo verdienste te vergaren?

Wanneer je die mentaliteits verschillen beziet is het geen wonder dat je, zodra de twee godsdiensten werkelijk samen komen, onmiddellijk weer gegooi in de glazen krijgt.

Op het ogenblik is de situatie wel bijzonder moeilijk. Want daar is onze vriend Chomeiny. Deze is van ganser harte mogen wij wel zeggen - genegen de gehele wereld te bekeren. En bekeren is nu eenmaal datgene, wat de meeste weerstanden op pleegt te roepen.

Hij gaat er van uit, dat hij volgens zijn geloof rechten heeft, zodat daarom de gehele mensheid die rechten en de juistheid van zijn eisen dient te erkennen.

Ik ga uit van de Koran en de bekende aanhangsels daarvan, zo redeneert hij, en dien ten gevolge heeft men mij met mijn daden te aanvaarden. Wat zo gek nog niet is. Uiteindelijk doet de paus soms ook uitspraken, die bij niet christenen pijnlijk aankomen en ook hij beschouwt zich dan als onfeilbaar. Alleen moet ik toegeven, dat een verstandige paus dergelijke uitspraken zeer afstandelijk ex cathedra doet en daarbij altans uiterlijk zijn tengels uit de politiek houdt.

Voor christenen is er een verschil tussen kerk en staat, tussen geloof en politiek. Maar de islam zegt: wat is dan dit verschil tussen politiek en geloof? Politiek is een uiting in het leven en de basis van het leven is de leer van Mohammed, dien ten gevolge is de godsdienst de enig mogelijke basis voor politiek.

Een westerling, die ziet, hoe men nu probeert dit door te voeren denkt: die zijn geschift. En ik moet toegeven, dat het ook bij mij soms als niet al te zuivere yoghurt overkomt. Wat zuur.

Maar toch wekt dit mij niet dat brandende maagzuur, waarvan sommige christelijke staatslieden zoveel last krijgen wanneer zij opeens met de eisen en denkwijzen van de islam worden gekonfronteerd.

Want, beste mensen, een islamiet, die werkelijk gelooft, is volgens de regels van zijn geloof rechtvaardig terwijl de christen die werkelijk gelooft gemeenlijk hoopt op de werking van de schuldbelijdenis omdaarmede zijn schuld af te doen. Een klein verschil, dat nog groter wordt, wanneer je beseft dat de moslim zijn gerechtigheid vooral ook op aarde reeds probeert waar te maken, terwijl de meeste christenen maat al te zeer bereid zijn te wachten tot het hiernamaals.

Zien wij, hoe de moslimlanden voor elkander oplegen te komen, zo behoeft ook dit ons niet te verwonderen. Want per slot van rekening is het feit dat je leeft uit een wet iets, wat verplichtingen schept.

En wanneer een rijke oliesheik een arm islamitisch land iets extra toestopt, zo is dit niet iets, waarvoor de ontvanger dankbaar moet zijn, zoals westerlingen menen, dat gereageerd moet worden op ontwikkelingshulp. Het land in kwestie maakt het immers de sheik mogelijk, verdienste te

vergaren voor later, in de hemel?

Door zijn gaven komt de man mogelijk weer een klein stukje verder in die schaduwrijke velden, gelegen aan stromen van melk en bediend door boeremeiden, die volgens de misvattingen van vele westerlingen in de hemel een bepaald beroep uitoefenen.

De samenhang tussen de islamlanden is dus begrijpelijk. Maar er is nog iets anders, wat men zeker niet over het hoofd mag zien:

Het christendom is in feite in het begin vooral een godsdienst van slaven geweest. Wat betekent, dat het uit nederigheid is ontstaan, terwijl de islam al strijdende zijn eerste uitdrukking en volgelingen heeft gevonden onder de zeer trotse en strijdbare woestijnstammen. Eerst van daaruit heeft men steden als Mekka en Medina kunnen bezetten en het geloof van de bewoners kunnen beïnvloeden.

Van deze eerste strijders uit is de eerste traditie en gewoonte van de islam ontstaan - ook al geloofden lang niet alle nomaden die Mohammed volgden in zijn heilige oorlog in de juistheid van zijn zending.

De islam is in feite een godsrijk, een theocratie. Want God is de werkelijke meester van een ieder, die oprecht Mohamed volgt. De geschiedenis en structuur van het geloof heeft invloed op de volgelingen. Men is dus strijdvaardig, men zal bereid zijn een ieder, die het eigen denken en geloof respecteert - mits men natuurlijk zelf een vroom gelovige is - te respecteren. Men is bereid hem als gelijke tegemoed te treden en te ontvangen met een zo veelomvattend gastrecht en een zo ver reikende bescherming als in het christelijke westen bijna niet denkbaar is.

Maar er staat dan ook wel iets anders tegenover: Wanneer je een fout maakt dan is er geen vraag uit welke oorzaken die fout is voortgekomen. Je hebt die fout gemaakt en voor die fout moet je boeten volgens de wet.

Naar westelijke opvattingen is het barbaars en onaanvaardbaar, dat b.v. een zakkenroller die bij zijn handwerk betrapt is, daarvoor moet boeten door het verlies van een hand - de beul verzoekt hem dan vriendelijk "broeder, reik mij de hand .."

Zo is de wet, maar men wil niet altijd de man ook onnodig laten lijden. Vroeger was het natuurlijk bom, slag en dan gloeiend ijzer tegen de stomp drukken. Tegenwoordig zijn er landen, waar men voor de ingreep wordt verdoofd en nadien zorgvuldig wordt verpleegd. Maar die hand moet er af, dat is de wet, dat is nu eenmaal zo.

In feite iets, wat je ook in de bijbel ongeveer aantreft. Of staat daar soms niet "indien uw oog u hindert, ruk het uit"? De gedachte achter dergelijke volgens u barbaarse gebruiken is eenvoudig: men meent niet alleen, dat je iemand hard moet straffen. Men meent eenvoudig dat je de zondaar een verder zondigen onmogelijk of op zijn minst wel heel erg moeilijk moet maken. Zo denkt men onder de islamieten nu eenmaal.

Dan komt daar het westen, met zijn zakelijke opvattingen, met zijn compromissen. Soms krijg ik het gevoel, dat het christendom aangevoerd wordt door equilibristen, evenwichtskunstnaars, die dansen boven de afgrond, nu wuivende naar links, dan weer naar rechts en wanneer je het objectief beziet gaan zij ondertussen nog zeer orthodox voorwaarts.

Dat bestaat niet in de islam. U kunt zeggen dat de islam zeer orthodox denkt - tendele is dit zelfs waar. Maar daarvraagt men zich niet af, of iets haalbaar is of niet doch stelt men eenvoudig: alles, wat de mens afleidt van God is niet toelaatbaar.

Het christendom daarentegen zegt: alles wat je afleidt van God dient winst op te leveren of afleiding te geven. Want afleiding is heel goed voor je, zolang je God maar niet vergeet, want anders wordt het een godvergeten rommel.

Kijk maar eens in de wereld rond u, wat die christenen er van gemaakt hebben ondanks hun handboek de bijbel inclusief de evangeliën.

Indien je de verhouding tussen beide geloven wilt overzien kun je zeggen: een christen die werkelijk als christen leeft zal bij een islamiet die werkelijk volgens Mohammeds leer leeft de beste vriend vinden die er maar bestaat.

Maar de christen, die zijn christendom gebruikt om te rechtvaardigen wat hij zeer onchristelijk tegenover anderen doet, zal in de islam de grootste en meest wrede vijand vinden die hij zich voor kan stellen. Want die vijand spreekt er verder niet meer over, hoe je het mogelijk anders had kunnen doen en wat de oorzaak wel is van je gedrag. Hij gaat alleen uit van de resultaten.

Wanneer daarbij dan bovendien nog komt, dat die islam zeer strijdvaardig is en strijdbaarheid als een verdienste beschouwt zodat het een verdienste en plicht tegelijk is, wanneer men aan heidenen wreekt wat zij aangelooftgenoten hebben aangedaan.

Toch ben ik geneigd te stellen, dat de werkelijke konfliktten niet bestaan tussen christendom en islam, maar tussen de wijze, waarop christenen menen zich te mogen gedragen en de wijze, waarop de mahomedaan vanuit zijn geloof meent op dit gedrag te mogen reageren.

Daarom kan er dan weer een heilige oorlog uitbreken. Niet omdat er christenen zijn, maar omdat er mensen zijn die zich christenen noemen en toch alles doen, wat tegen het boek en de wet van het boek indruist, zo de verbondenheid tussen en de plichten t.a.v. de volkeren van het boek loochenen en ontcrachten. Voldoende?

Nu ja, ik zou natuurlijk nog wel een boekje open kunnen doen over de beide partijen, maar dat lijkt mij niet noodzakelijk. Want de relatie heb ik duidelijk genoeg omschreven.

x Toch is de wreedheid van de mahomedaan niet iets, wat wij alleen vinden bij de christen, die zijn geloof verloochent...

De wreedheid van de mahomedaan komt gemeenlijk niet in de eerste plaats voort uit zijn aard, maar uit zijn kultuur, zij is zelfs deel van zijn geloof. Geloof mij, menige rechter, die een mens volgens de wet laat onthoofden, staat er daar met tranen in de ogen bij, zoals eens de inquisiteurs tijdens de inkwisisitie geroerd werden door het snikken van de gemartelden en hun lijden slechts node en met moeite konden aanzien, ofschoon zijzelf de bevelen gaven tot marteling, omdat zij de ziel van de gemartelde wilden redden.

Dit om duidelijk te maken, dat dit soort wreedheid bij beide geloven bestaan heeft, ook al is het christendom tegenwoordig half zacht, om niet te zeggen een tikje voos geworden.

Want in uw dagen is men voortdurend bezig met de liefde voor de naaste die heeft gezondigd, dat men vergeet, dat men een zelfde liefdeplicht ook dient te kennen t.a.v. degenen, waar tegen gezond is.

Bij de islam is degene, die de wet overtreedt altijd ook degene die zowel de schuld als de gevolgen moet dragen. In het christendom wordt de naastenliefde soms zo verkeerd uitgelegd, dat degenen, die iets aan wordt gedaan, dit nu maar moeten leren dragen, omdat wij immers in naastenliefde moeten begrijpen, hoe een dader tot zijn daad is gekomen.

Ik weet niet zeker, maar vermoed wel, dat een beetje meer de naaste liefhebben wanneer deze het slachtoffer is en desnoods dan maar een beetje harder optreden tegen degenen die slachtoffers maken voor de christen en de maatschappij gezonder zou zijn.

U kunt een optreden alleen op grond van de fout wreed achten of cru en hebt daarmee mogelijk nog gelijk ook. Maar het is zeker dichter bij de werkelijkheid van de leer dan de zachtheid, waarmee men op een duur de slachtoffers verder naar beneden trapt in de hoop, zo de misdadigers te kunnen redden. Voldoende?

Mopper nu niet. U hebt er naar gevraagd, ik heb geantwoord. Over kleine foutjes moet je heen kunnen kijken. Dat is naastenliefde.

Maar wanneer iemand een ander doodslaat dan moet je niet zeggen "wij begrijpen wel, hoe je daar toe gekomen bent". Dan zou de juiste houding zijn iemand met alle middelen telaten voelen, dat dit niet aanvaardbaar is, dat dit niet kan. Dan zou men ook alle nadelen, zo ontstaan, geheel moeten laten vergoeden en tot de dader zou men moeten zeggen: Wij begrijpen je wel en hebben zelfs medelijden met je, maar boeten moet je omdat dit de enige manier is om je duidelijk te maken, wat je in feite misdaan hebt.

Wanneer een automobilist iemand doodrijdt en dan een maand ontzegging van de rijbevoegdheid krijgt plus een boete van zef f 600 .- is het te begrijpen, dat de man het niet erg vindt. Het kan eenvoudig niets ergs zijn, wat hij per ongeluk deed, nietwaar? Want iemand die steelt krijgt toch minstens acht weken hechtenis.

Op die manier breng je de man bij, dat zijn onachtzaamheid geen werkelijke misdaad is. Is het dan zo gek, dat hij, wanneer hij iemand aanrijdt meteen denkt: doorrijden. Dan heb ik tenminste geen last? En met andere vergrijpen, misdaden enz. zien wij al het zelfde: de straf is zo mild, dat het niet erg kan zijn. Er komen zelfs misdadigers als tourist naar holland om daar hun slag even te slaan, want daar vindt men het vast zo erg niet, kijk maar naar de strafmaat.

Zou men over vele dingen ook zo gemakkelijk blijven denken, wanneer men de gevolgen ten volle zou moeten ondervinden en geen kans meer zou hebben om verzachtende omstandigheden aan te voeren? Nu ja, ik ga hier maar niet verder op door.

Zoals al gezegd, ik zou een boekje open kunnen doen. Maar ik vindt het krankzinnig, wanneer het gezag gehandhaafd moet worden door instanties, die bang zijn de tere zielen en het recht te schenden van hen, die onrecht doen. Ik meen, dat die instanties dan niet het recht handhaven maar in feite het onrecht in stand houden. En ik vindt dan ook, dat dergelijke instanties dan ten onrechte in stand gehouden worden. Denk er maar eens over na.

n o r m e n e n s t e l s e l s

- - - - -

Ik zou zo zeggen, dat dit bijna een en hetzelfde is. Normen stel je. Wanneer er dus een aantal normen aaneensluiten heb je vanzelf een stelsel. Wanneer je begint te meten en je gebruikt bij dit meten vaste maten dan krijg je op de duur vanzelf een metriek stelsel.

Zo blijken er ook sympathieke en antipathieke stelsels te zijn. De een haalt alle onsympathieke zaken bij elkaar en maakt er een leer van, de ander zoekt het liever bij sympathieke zaken. Zodra het stelsel vorm krijgt, trekt men dan van leer en verkondigt te leer vervolgens alom in de vorm van een nieuw stelsel.

Vaak ook is er een sympathieklinkende leer, die dermate stellig verkondigd wordt dat buitenstaanders al snel menen, dat het een als juist bewezen stelsel geldt, wat geld oplevert ofschoon degenen die de nieuwe normen stelt en het stelsel verkondigt niet zonder meer in staat is te bewijzen, dat hetgeen hij als norm stelt, ook inderdaad juist is.

Maar juistheid heeft bij een stelsel ook over het algemeen geen invloed. Want op het ogenblik dat ik een bepaalde norm aanleg, wordt deze willekeurig gekozen. Dus ongeveer als een kamerlid. U lacht er om, maar een kamerlid wordt toch ook vaak zeer willekeurig gekozen. Hij komt op een lijst, staat misschien laatst en de kiezers denken: die voorman bevalt mij niet, laat ik als protest maar op de laatste stemmen.

Daarmede geeft hij zonder het te beseffen een voorkeursstem weg en voor je het weet is op een zeer wilkeurige wijze iemand op een onkiesbare plaats met meerderheid van stemmen gekozen.

En ja, dan zit je er in, als het jou treft. Maar na korte tijd wil je er zelfs niet meer uit, want je verdient te veel en steekt liever jezelf goed in het pak dan je af te vragen, waar je jezelf in 's hemels naam ingestoken hebt. Het steekt de mensen wel eens, wanneer zij zo iets horen. Maar ik zal er verder dan maar over zwijgen. Want dit was uiteindelijk niet veel meer dan een steek onder water. En dergelijke steken komen gemeenlijk pas bovenwater, wanneer het ministersteken dreigen te worden. Ik neem trouwens aan, dat men de ministersteken heeft afgeschafft, omdat men liever dan waardigheid alleen maar met steken onder water te doen heeft.

Volgens mij stellen de mensen immers altijd weer hun normen onder invloed van en in het belang van degenen, die het meeste te zeggen hebben?

Dan wordt de norm die men hanteert in feite steeds weer bepaald door degenen, die macht bezitten. Deze normen nu binden zij dan aan een reeks verklaringen. Dat kan b.v. een godsdienst zijn, maar evengoed een sociaal of economisch systeem.

Deze normen worden dan zodanig samengevoegd, dat zij samen met de verklaringen een soort leerstelling schijnen te bezitten, waarop het stelsel gebruikt kan worden, om het gedrag van mensen aan de hand daarvan te beoordelen en zo nodig zijn denken en gedrag op grond hiervan te normen.

Wanneer alles dan genormaliseerd is wordt het soms erg vervelend. Dan staat er iemand op, die een andere norm begint aan te leggen. Hij wordt dan dissident. En wanneer hij dissident is zien de normminnaars dat en zenden hem onmiddellijk naar de dissidentist om zijn denkbeelden zo mogelijk te laten trekken. Soms probeert men hem zelfs het gehele geweten ineens te trekken.

Maar ja, men had al lang kunnen weten, dat dat niet zo gemakkelijk gaat. Dus maakt men dan zichzelf maar gewetenloos en schuift de dissident af naar een plaats, waar hij kan dissideren zonder te resideren.

Nu ja, een enkele maal is die dissident zo belangrijk in de ogen van anderen, dat hem toch wel een woonplaats moet worden toegewezen. Dan is hij dus een dissident resident.

Waaruit je meteen kunt konkluderen, dat niet alle normen gelijk zijn en dat er zelfs onder de dissiderenden rang en stand kan bestaan, al wordt die dan van buitenaf bepaald.

En hoe wordt die van buitenaf dan wel bepaald? heel eenvoudig: door de norm, die de buitenwacht hanteert plus de onmogelijkheid, het goede werk geheel in stilte te volbrengen.

De norm, die de buitenwacht aanlegt voor dissidenten luidt gemeenlijk: wie het beste praat in mijn straatje terwijl hij nog bij mijn tegenpartij zit, is de beste en belangrijkste dissident.

Alles waarschijnlijk onder het motto; ons stelsel is voordeliger en levert bovendien nog tien dissident. Neen, ik sprak niet over de Gruyter. Ik geloof, dat die geen minister meer is.

U zit nu een beetje te ginnegappen. En dat is iets wat iemand, die met normen werkt, pleegt te doen. Hij begint u veel te gunnen, dan begint hij al wat hij u gegeven heeft weer van u te gappen. Daarop verkondigt hij u, dat dit voortaan de nieuwe norm is en gaat dan ginnegappen.

Dergelijke typen houden u dan voor: u hebt recht op een gelijkblijvend goed inkomen, maar ik heb recht op een hogere belasting. Want dat is iets, waaronder degene, die haar heft nooit zal bezwijken.

En nu u dit alles hebt aangehoord kunnen wij mogelijk nog even terugkeren

naar de vraag, wat het verschil is tussen een stelsel en een norm. Ik zal proberen het U te vertellen:

De norm is datgene, wat men stelt, dus ook meent als juist of aanvaardbaar te moeten beschouwen.

Het stelsel is datgene, waarin men dan die norm zodanig verwerkt, dat zij zonedig tot haar eigen tegendeel gemaakt kan worden.

Daarmede heb ik naar ik dacht, zonder al te veel tegen de geldende normen in te gaan uw onderwerp behandeld, zij het mogelijk op een meer speelse wijze dan u gewent zoudt hebben. Maar dat - en vergeet dat niet - is een van de normen, die ik zelf mijn voordrachten pleeg aan te leggen. Wanneer er dingen zijn, die te onaangenaam zijn, zeg ik ze zo, dat de mensen er om moeten lachen in de hoop dat zij er eerst thuis achter komen dat ik hen meer de waarheid heb gezegd dan zij wel meenden.

U hebt geen kommentaar? Nog een onderwerp?

x

m e d i t a t i e

- - - - -

Mediteren is in feite een in jezelf verzinken om iets te beschouwen. Heel veel mensen zeggen dan ook, dat zij mediteren, wanneer zij de binnenzijde van hun eigen oogleden beschouwen. Maar wie werkelijk mediteert probeert in zijn denken een bepaald punt of onderwerp te stellen en alle associaties die bij hem opkomen voortdubend tot dit ene punt te herleiden. Hierdoor zal hij elke mogelijke verbinding tussen het punt van meditatie en zichzelf leren kennen.

Dat betekent, dat hij emotioneel en ook verstandelijk dichter komt bij een juiste definitie en mogelijk ook juister gebruik van datgene, waarover men mediteert zowel als van eigen mogelijkheden.

Er zijn helaas mensen die denken, dat een meditatie altijd zeer plechtstatig dient te zijn. Ik moet hen daarin teleur stellen. Ik heb zoeven immers reeds met u gemediteert over normen en stelsels. En zonder dit zeer systematisch te doen heb ik wel degelijk geprobeerd alle mij treffende aspecten van uw moderne leven te herleiden tot de beide punten van beschouwing. De norm dus en de stelling, die de basis is van het stelsel.

Wanneer u mediteert, kunt u dan b.v. doen over de goddelijke liefde. Maar wees dan niet alleen maar plechtig positief in uw benadering. Wanneer ik b.v. over die goddelijke liefde zou mediteren zou ik zo ongeveer zeggen:

Hét schijnt zo te zijn, dat God in zijn liefde ons allen omvaamt. Maar Hij doet dit niet of ik bemerk er niets van. Waarom doet God niet meer voor ons, wanneer hij ons liefheeft? Nuja, mogelijk heeft Hij ons zozeer lief, dat Hij zegt, dat wij in de tijd mogen lijden onder onszelf en anderen opdat wij beter mogen beseffen, wie en wat wij zijn en zijn liefde waarlijk kunnen beleven.

Dat is een mogelijkheid. Maar zou het wel zo zijn? Want God heeft ons lief. Maar wanneer God ons lief heeft, waarom zou hij dan b.v. het ene deel van zijn schepping meer lief hebben dan het anderen? Natuurlijk is het prettiger, wanneer God mij wel liefheeft en dat kreng van daarnaast niet. Maar aan de andere kant, wanneer God alles geschapen heeft, waarom zou hij dan mij of die van hiernaast meer lief hebben dan de ander?

Maar indien God waarlijk ook dat kreng van hiernaast liefheeft, betekent dit, dat ik om gods liefde werkelijk te beseffen ook dat kreng van hiernaast lief moet hebben, al weet ik bij god niet, hoe ik dat moet doen.

Wat maar een klein voorbeeld is van een werkelijk meditatief proces. Ik kan natuurlijk denken over de schoonheid. En wanneer ik bij het woord schoonheid onmiddellijk moet denken aan dat was-middel, dat zijn schoonheid

bewijst in zuiverder wit, zo realiseer ik mij, dat schoonheid altijd een totaalindruk is. Schoonheid is geen uiterlijkheid alleen. Het betekent de afwezigheid van vuil kortom de afwezigheid van alles, wat mij afstoot.

Schoonheid zou bedorven kunnen worden door b.v. stank. Hoe rustiek de boerderij ook is, soms is de mesthoop je te veel ... De schoonheid is dus in wezen een totale ervaring welke aan klinken, aan kleuren of lijnen kan worden opgehangen. Maar het is mijn gehele wezen, dat harmonisch moet aanvaard worden.

Indien harmonie en harmonisch aanvaard worden schoonheid is, zal de hoogste schoonheid dan niet gelegen zijn in de totale harmonische aanvaarding van het totaal-zijne ?

U ziet het alweer. Je kunt mediterende elke kant op die je maar wilt en je kunt heus ook nog wel met een grap de werkelijkheid benaderen. Want de essentie is niet de ernst, maar een konsekwent alles steeds weer herleiden tot het onderwerp. Het gaat er om te begrijpen wat een woord, een denkbeeld, een klank desnoods werkelijk voor je betekenen.

Want of ik dit nu toe wil geven of niet, ik ben voor mijzelf nog steeds het centrum van het heelal. Geen al te mooi centrum. Niet al te mooi, dat geef ik toe. Hier en daar zitten er al weer hiaten in, net als in Den Haag. En al zijn er in mij geen nieuwe kantoorgebouwen om leeg te staan, ik ben voor mijzelf het centrum.

Alles beoordeel ik en beleef ik vanuit mijzelf en in mijzelf. Schoonheid kan voor mij alleen bestaan in relatie tot mijzelf, tenminste voor mij. Gods liefde kan mij alleen kenbaar worden in relatie tot mijzelf. Al wat er bestaat, al wat ik overweeg is niets anders dan het konstatereen van een relatie tussen mijzelf en het andere.

Wanneer ik dit eenmaal beseft zal ik mijzelf al mediterende zeggen wat ik ben voor mijzelf. Zeggende wat ik ben voor mijzelf zeg ik ook tot mijzelf, wat ik moet zijn voor de wereld, die ik erken. Zo stel ik de relatie samen tussen mijn wezen en al het andere. Langzaam laat ik dan de grenzen vervagen tussen dit centrum, dit nauw omschreven ik, en al het andere. Dit, tot ik voor mijzelf ben geworden tot een vitaal punt, waardoor het geheel zich voortdurend mede manifesteert.

Dan pas kan ik misschien beleven en verder komen dan met die meditatie, verdergaan dan bij enige kontemplatie mogelijk is, zeggende: het andere bepaalt mij en niet meer: ik moet het andere bepalen.

Dat is wat ik denk over meditatie. Voldoende? Iemand denkt nu wat verbaasd: hij kan heus ook wel eens serieus zijn. Geloof mij: humor die echt is is de grootste vorm van ernst, die een mens op kan brengen. Want alleen iemand die geheel in ernst zichzelf en zijn wereld beziet begrijpt de inkonsekwentie die in hem en in de wereld bestaat. Maar wanneer je dat dan op voor anderen kenbare wijze omschrijft, noemt men je een humorist. (hier bekort) En nu ten slotte nog enkele overwegingen:

1. De meeste mensen lezen de krant om de ongelukken te horen. Zij zouden hun wereld heel wat beter kunnen maken door rond zich te zien waar zij geluk kunnen doen groeien.
2. De meeste mensen zijn bezig, anderen te verbeteren. Hoeveel beter zou het zijn, wanneer zij zichzelf minder zouden sparen.
3. De wereld wil alles steeds mooier, steeds groter en steeds beter. Toch zou het verstandiger zijn, wanneer zij eerst eens streefde naar zaken, die echter zijn.
4. Het leven in zich blijft kort, zelfs wanneer je 100 wordt. Daarom is het niet belangrijk, dat je oud wordt, maar wel, dat je steeds bewust leeft. Ten laatste: De dwaasheid van de mens ligt in zijn onvermogen eigen beperktheid te aanvaard zonder gelijktijdig eisen te stellen, waaraan hij niet kan beantwoorden.

Goeden avond.

d.d. 25 januari 1980.